

Nagy Sándor, és a' Halhatatlanság'
Forrása.

Egy Persiai Mese.

Már meghódoltatta Sándor a' Filep' Fija egész Asiát, és nagy Részt az akkor lakott Földnek; már Nagynak nevezték a' Történetek; Népei eleven Istenséget tiszteltek benne; egy Király sem mérészlett Szembe szállani véle, és a' merre fordúlt mindenütt hódoló Követek küldettettek eleibe. — Még sem elégedett-meg telhetetlen Lelke. Mióltától fogva azt beszélte néki egy Mágus, hogy a' Földnek valamely el-rejtett Szegletében, Halhatatlanság' Forrása, és megifjító Víz vagyon, kevesebbé ohajtotta a' Győzedelmeket, és Országokat, de annál in-

inkább kívánkozott ezen Forrásra. Gyakran sohajtott magában, hogy a' Világnak minden Pompája, és Fényessége olly múlandó, és most legfőbb Plánuma vólt, azt elmúlhatatlannak tenni. Szüntelen, és egyedül tsak az forgott Szeme előtt. Az elfoglalt Országoknak minden Böltsei megkérdztettek Vélekedések felől. Mindnyájan tanáskoztak, és vélekedtek felöle, de egy sem tudott bizonyost mondani. Végre Tanítóját is, a' híres Arisztótelest, magához hívatta Sándor.

Arisztóteles királyi Tanítványának Táborától, és Győzedelmeitől távól, Athénébe' élt, szüntelen tanított, és tanúlt. Kedvetlen jött ki most Tsendességéből, és még kedvetlenebbül hallotta a' Király' Kérdését, könnyen általláthatta Kívánságát, és Tudatlanságával akarta menteni magát, de meggondolta ismét, hogy elmúlhatatlan Kötelessége a' Böltnek, az Igazmondás, és azért egyenesen megvallotta: „Hogy ol-

„ a' régi Kézírásokban; de hogy véghetet-
 „ lenek, és a' Halandónak tsak nem meg-
 „ győzhetetlenek azok az Akadályok, a'
 „ mellyek annak Útjában találtnak. Hogy
 „ úgy látfzik, hogy magának az Istenség-
 „ nek is Kedve ellen vagy on annak Keresése;
 „ hogy az Embernek Rendeltetését fel akar-
 „ ja forgatni, és közelébből gondoltatván,
 „ Bolondságnak tartattathatik, mivelhogy
 „ az ezen a' Földön való szüntelen Mara-
 „ dásáttal, elzárattatik az Út, a' más, és hi-
 „ hetöképpen jobb Világra. „

Elég világos vólt ennek a' Befzédnek
 Értelme, de Sándor nem akarta azt meg-
 fogni. A' Vefzedelmek' Nagysága még in-
 kább öfztönözte ötet, és a' Sorssal való
 Hadakozást úgy nézte mint egyedül azt, a'
 melly Ditsösségéhez illendö, minekutánna
 az egész Földkerekségét maga alá vetette. —
 Ez Okból, még inkább kéfztette Arifztö-
 telest, hogy fedezzen fel mindent, a' mit
 ezen tsudálatos Kútföröl tud. Engedett vé-
 gre a' Bölts, megmondott mindent, a' mit

tudott, és harmadik Reggel, egy nagy Hadisereggel Utnak indúlt Sándor. Lehet gondolni, hogy Arifztótelesnek, Kedve ellen is el kellett véle menni.

Mintegy két száz Mértföldnyire Alexandrián túl hallotta Sándor, hogy egy Remete lakik messze a' Pufztában, a' kit az egész Környék szent Életű Férjfinak tart, és ezer Tudományokkal bír, a' mellyek nélkül a' közönséges Emberek szükölködnek. Megakarta ötet látni, és fokaktól kísértetvén, elment Kúnyhójához, és belépett annak Ajtajába. De még tsak fel sem költt a' Remete; egy meg-vető Tekintetet vetett a' Királyra, és félig mosolygott Követőire, és tovább olvasott az előtte fekvő Könyvben. Parménió, a' leg-főbb a' Sándor^s Követői közül, meg-íntette a' Remetét ezen Maga-viseletéért. — „Avagy — felelé a' Remete — minek alázzam én meg magamat Szolgáim^s Szolgája előtt? „ — „Szolgáid^s Szolgája előtt? fel-kiálta bámúlva Sándor: leg-alább beszéllj világosabban! mert

én azt nem értem, — „ Mivelhogy olly ritkán érted magadat. Avagy nem vagy-é te Rabszolgája Indulatidnak, a' mellyeket én Jobbágyimmá tettem? „ — Hát Arisztótelest sem tartod méltónak Tifzteleteredre? „ — „ Sok Jót hallottam felöle; és ő ülljön-le ide mellém, ha tetfzik! de tsudálokozom, hogy a' te Követöid között vagyon. A' tsendes Böltesség, a' kevély Pompa mellett, a' Virtus a' Kegyetlen-uralkodás mellet, a' Tudománykívánás az Országok' Szomjúsága mellett, annyit téfzen, mint a' Bárányt a' Farkassal, a' Szarvast a' Tigrissel együvé fogni. „ —

Nem gondolván evvel az éppen nem udvari El-fogadással is a' Király, meg-tudakozta ötet, mit tudna a' Halhatatlanság' Forrása felöl? és — a' Remete egéfsz Kézséggel megmondott mindent, a' mit tudott, úgy hogy el nem titkolhatta Bámúlását Sándor —

Ne dítsérj azért! mondá a' Remete. Kötelességünk, gyűjtött Tudományainkat Embertársainkkal közleni: de reménylem, hogy az örök Gondviselés az Igazságot is Bölondsággá tsinálja te nálad; és örülök, hogy az Emberiség' közönséges Ellenségét azokon az Útakon látom, a' mellyek Vefzedelmeik, és Nehézségeik által, tízfzer hihetőbben a' közel Halálra, mint fem a' határatlan Életre vezetik.

Sándor tovább mentt. Még eggynéhány fáz Mértföldekkel bellyebb menvén bé értt a' Brakhmánok' azon Indiai Böltsék' Országába, a' kik mindenütt, és mindenben az ő Isteneknek Brámának Nyomdokait találják; a' kik az ő földi Életeket egyedül tsak Altalmenetelnek, és Próba-állapotnak tartják; a' kik minden élő Valóságban, az övékkel atyafias Lelket vélnek lenni; a' Lelkek' Vándorlását egygy Testből másba híszik; magokat Szegénységre, mezítelen-járáásra, és gyakran keserves Kínokra kötelezik, és egélfz Életeket a' Dolgok Eredeté-

ről, és a' legfőbb Valóságnak Természetről való Gondolkozásban töltik. — Ezek között is felkereste a' Filep' Fija a' leghíresebbeket: de azok is Megvetéssel bántak véle. — „ Telhetetlen, és vértóhajtó Görög, — azt mondák néki — könnyen elhiszük, hogy nem örömet akarsz meghalni, mert előre érzed Sorsodat „ — „ Melly léfzen az? „ — „ Hogy egy Oroszlánynak, vagy Tsörgökígyónak Testében lakozol; hogy minden Allatok rettegnek, és szaladnak előtted, és egy sem fzeret! Az eméftő Éhség által kínoztatol, és a' hév Pufztákban dühösködöl; mindent szétt'szaggatsz, a' mi feléd közelít, és végre vagy a' telhetetlen Éhség, vagy az erősebb' Fegyvere által megemésztetel. „ — „ Helyesen! Hát a' ti Sorsotok? — A' Bráma' Kezében vagyon. De ha leggonoszabb Ellenségeinket — Indulatinkat megzabolázhatjuk; ha Lelkünket a' Virtus' Gyakorlása, és a' Fő-válóság eránt való Tisztelet, és Félelem által megjobbíthatjuk, reméljük, hogy, minekatánna ez a' Test öfzve-omol, újjonnan egyesülünk Brámával,
és

és az ő Kebelében múlhatatlan Bóldogságot élünk „ — „ Eljétek azt! örömet oda hagyom. De ne vonjátok meg ti is, azt tölem, a' mire törekedem; mondjátok meg; ha jó Úton vagyok - é még? — Még azon vagy! „ — „ De hogy el ne téveffzem? „ — „ Keresdd fel, a' Bakhus' Emlékezet-jelét, a' melly még száz ötven Mért-földnyire van innen. Ugy is azt hifzed, hogy Öttse vagy. Talán még többre fog tanítani, mint maga tudott.

Az Út folytattatott. Újj Nemzetek hódoltattak-meg. Végre el-értek oda , a' hol az Emlékezet-jel állott. Egy sűrű Berek fedte bé azt. A' Tifztelettel és Félelemmel tellyes Borzadás miatt, bé nem mertek abba lépni a' közel Lakosok. Sándor, és Vitézi, a' kik Félelmet nem esmértek, béverekedtek , és megvilágosították a' Berket. Egy Épületre találtak; látták, hogy Templom , még pedig pompás Templom vólt valaha; de most — Omladékaiban feküdütt. A' még fenn-álló Ajtók , pári Márvány-

ből készültek , és Kép - faragó - mesterség által voltak ékesítve , de minden Pillantatban , Le-rogyással fenyegettek ; Belseje úgy látzott , hogy egésszen bé-volt omolva . Sándor olly közel mentt , a' mint tsak lehetett . A' Vitézek közül némellyek Parantsolatot vettek , hogy keressenek . El-hárították az Omladékokat , és — egyy Sírhalmot találtak . Oltár Formára vólt épülve . Kétfelől Tigrisek és Orofzlányok vóltak kifaragva . Borostyán , Szölövesfzök , és Tirzus-páltzák ékesítették felül . Arany , és Drágakövek fénylettek mindenünnen . Mohval bé-vólt növe , és régi , már fzoatlan Görög Betükkal ezen Írás vólt bé-metzve :

„ A' Földet meg-gyözte bátor Szívem,
 „ és Vitéz-seregem . De itt találtam Meg-
 „ gyözömrre . Nem Gyözedelmeim , és Ko-
 „ ronáim — hanem Jótéteményeim , mel-
 „ lyeket az Emberekkel közlöttem , a' Gyö-
 „ nyörüségek , mellyekre meg - tanítottam
 „ őket , vígaztaltak a' Halálnak utólsó Pil-
 „ lantásába ? Görög Ország Oltárokat emel
 „ Bak-

„ Bakhusnak , mint Istennek ; India látta
 „ meghalni , midön a' Halhatatlanság' For-
 „ rását kereste . A' ki utánnam következik ,
 „ és ezt olvassa , légyen okosabb ; térjen-
 „ vissza , éljen jelenvaló Bóldogságával , és
 „ várja nyugottan Sorsát ! „

Ennél nem lehetett hathatósabban inté-
 ni . De Sándor , a' ki már más illyforma
 Tanács eránt líket vólt , ezt-is meg-vetette .
 Haragosan parantsolta , hogy egésszen le-
 rontasson a' Bakhus' Temető-helye , és to-
 vább folytatta Utját . Már eltűnt Indiának
 eddig való Termékenysége ; mindég mosto-
 hább lett a' Föld , lakatlanabb az Ország ,
 zürzavarosabb az Ég ! és már most egy-
 olly Vidékbe érkeztek , a' mellyről már
 előre mondott valamit a' Remete . — A' Ret-
 tegés' Lakhelye . A' Kö-fzikláknak kopasz
 r'alai függően bóltoztak Fejeik felett , a'
 Földnyílások a' Pokolíg látfzottak le-erész-
 kedni , minden Lépés a' Halál' Lépése vólt .
 A' Földtorkokból terhesen emelkedett-fel a'
 gözölgő fejer Füst , és sűrűen húzódtott a'

Föld felett. Semmi Hang sem mozdúlt, egygyedül csak a' szakadozó Kő-fziklák' Rogyása, és a' Folyók' mellze Zúgása hallatszott: a' Bagoly közbe uhókolta Halál-szavát. A' Kőd bévonta azon Nyílást, a' mellyet a' Kő-fziklák öfzve-borongó Fejei hagytak, és nem engedett Altal-menetet a' Nap-világnak.

A' megrettenthetetlen, Sándor erre is kézfen vólt, számtalan Fáklyákat gyújtatott és tovább folytatta Útját.

Két Napi Menetel után, hirtelen egy Helybe ütköztek, mellynek Közepében, egy fima Szikla állott, és annak mind két Oldala felől, egygyegy Út mentt. A' Kőfziklán magassan egy Tábla függött, a' mellyen ezen Szók vóltak írva Láng-írással: „
 „ Vakmerő, a' ki egélsz eddig verekedtél,
 „ hald meg az utólsó Intést! Térj vissz! „
 „ Vagy ha nem térsz; válassz! két Út áll
 „ előtted; az egy tsalhatatlanul a' Halhatatlanság' Forrásához vezet. De mellyik?

„ azt

„ azt találd ki magad Tanátszó nélkül!
 „ Tudd meg egyfzersmind, hogy csak egy-
 „ fzer választol. Ha el nem találtad, és
 „ kéntelen vagy visszátérni, minden újj Pró-
 „ ba — tüstént Halál. Hogy ezt, nem te-
 „ hetetlen Istenség jelenti néked, ésmérd-
 „ meg ezen Tábla' Sorsán. „

Alig olvashatta el Sándor, és a' kik közel állottak mellette, az utolsó Szókat, hogy egy Égitüz letsapott, és elnyelte a' Táblát, és az Írást. Villámok lángoltak a' fekete Felhök között, és a' Dörgés akadozva a' Köfziclák öblös Üregeikben, kettőztette Rettentéseit. A' Föld megrefzketett Mélységében; a' Fáklyák egyen kívül mind elaludtak, a' Vitézek Artzra hüllottak, Sándor Talpon maradott ugyan, de alig tarthatta magát. Eggynehány Minutumok múlva, parantsolta, hogy gyújtassanak meg a' Fáklyák, Szívet vett, és vizsgálódni kezdett maga körül.

A' két Ösvények közül az egyik elég széles volt egy alkalmas Hadisereg' Elfogadására. A' másik, mint egy Bányalyuk, elég tágos volt egy Embernek, de Ló, vagy Szekér éppen nem férhetett belé. Sándor gondolkozott egynéhány Szempillantásig, azután — nem is lehetett másképpen — az elsőt választotta. Az egész Sereg követte, egyedül tsak Arisztóteles maradt hátra, megrázta egynéhányszor Fejét fokot jelentőleg, és — halgatott. Egy kis Lámpáskával Jobbjába', egy Bottal Balkezében, Tűzfzerfzámmal, és egy kevés Eledellel Tászkájában, leindult a' keskeny Ösvényen. Egésszen elmerülve Plánumaiban Sándor, és külömben is megúnván Intéseiért Arisztótelest, Észre sem vette Elmaradását; tsak más Nap tudta meg aztat, és magának - valónak mondotta a' Filozófust.

Egynéhány Napokig mosolygani látzott a' Szerentse a' Királyra. A' Levegő tisztább lett, az Út egyenes volt; az Ország

Izág ugyan lakatlan vólt, de mellzéról Erdök látfzattak, a' Hegyeknek két Oldaláról Források tsergedeztek; már próbáltak is eggynéhányat, de még eddig hafzontalan. A' Reménység nevededett; Mindnyájan dítsérték a' Sándor' Böltességét. De már most — elérték az Erdöket, és úgy látfzott, hogy maga az Ég-is Hartzra akar szállani a' Vakmerő Halandó ellen. Orofzlányok, és Párdutzok rohantak-ki nagy Seregekben az Erdöböl; Sasok, és Ölyvek, sürü Tsapatokkal szállottak-le; rettentő Záporok támadtak; a' Szélvész ordított; a' Nap Éjj lett; a' Villámok szaggatták a' Levegőt; lángoltak a' meg-ütött, és hasgatott Tölgyfák, a' Föld refzketett; alattok, felettek mindenfelé Halál vólt; mindenütt el-kerülhetetlen, és egyforma Erejü, tsupán tsak Módjában különbözött. Széles rohanó Vízek vágták kerefztül az Utat; az Égig érő Hegyeket feneketlen Üregek követték; azokon túl Oriási Arnyék-képek ijefztgettek; rekedtt Szók Halotti-énekeket mormoltak. A' ki még soha sem refzketett, Kedve ellen-

is refzketett itt. Még-is Ellen-mondás nélkül követte a' Sereg Királyát; és a' naponként való Fogyása-is a' Seregnek, nem retentette el az Életben-maradtakat az Útnak Folytatásától. — Végre egy tágas Völgy látfzott megnyíllani; mindnyájan nagy Örömmel belé-tódúltak, el-terjedtek, és látták, hogy a' Völgynek — sohol fints Kimenetele. Meg-hághatatlan meredek Köfziklák bóltózták azt mindenfelől. Falai fimák vóltak, mint a' Márvány, minden Bokor, Fa, és Fű nélkül. — Bámúlva tekintettek mindnyájan magok körül; de még inkább meg-borzadtak, midön hirtelen egy Írás, — ahoz hasonló, melly már az előtt megrettentette őket — egy Köfziklának Hegyén megjelentt. A' következő vólt:

„Soha sem vólt messzebb Sándor a' Hatatlanság' Küt-fejétől, mint most. Térjen visszá, és érezze meg, hogy tsak Embert! Tsak akkor légyen bóldog, midön Alexandriát ismét eléri! „

Nem rettegett Sándor az Űtközetekben, a' Halál rettentő Képei, vagy Űtjában, az Oroszlányok' Dühösségétől, és a' Villámok' borzasztó Tűzétől; de most, a' midőn minden Reménységei semmivé lettek, kedves Plánuma Füstbe mentt — Fájdalmainak Keserve miatt, a' Földre rogyott; nem fogadta el Barátinak vígasztalását; megvetette az Éneklők' Hízkelkedő Dallaikat, nem gondolt Vezéreinek Tanátskozásaikkal, és egész Seregének egyesült Szavával. Három Nap, és Éjjel feküdt a' Földön, Étel, Ital, Alom nélkül. Mindenféle Követeket küldött, a' kik megvizsgálják, ha nintsen-é valahol valamelly Hasadék, vagy Ösvény, a' Közfíklákra való Felmászásra. Mindnyájan kedvetlen Hírrel tértek vissza. Negyedik Reggel Parantsolatot adott a' Vízszátérésre. Soha sem engedelmeskedtek örömosteb' Vitézei. De éppen ez a' Szembetűnő Kézfiség egy Tör-fzúrással több vólt már a' nélkül is vérző Szívében.

A' Visszátérésnek Nehézségei éppen nem hasonlítottathatnak egybe az Odamenetel' Akadályjaival. Tsak hamar lakott Országokba érkeztek; a' felsőbb Sors nem szegezte magát ellenek; nem kellett a' Nemzeteket Fegyver által kényszeríteni az Altal-botsátásra. Még sem vólt Nyomorúság nélkül ez az Utazás is, és maga a' rettenetes Mellzeség elég Akadály vólt. Sándor Éjjel Nappal a' Gondoktól el-foglaltatva, eméztetve Hajótörést szenvedett Igyekezetén, és egészen el-lankadván a' Nyomorúságok miatt, mellyeket ő maga tetézt magára, hafzontalan keresett Nyugodalmat, és Vigasztalást külömbféle Multságokban. Az eröss Italok, mellyek által Bánatját el-akarta üzni, meggyúllasztották Véréét. Meg-betegedett; még talán nem vólt veszedelmes Nyavalyája; de egy Környülállás halálössá tette azt. — Indúlatosan óhajtván minél elébb elérkezni kedves Városába, Alexándriába, a' hol az említett Írás Bölldogságot jövendöltt néki, nem gondolt Betegségével, hanem tovább folytatta Útját. Egynéhányan Vitézi

kö.

közül vitték ötet. Hogy Vitele annál alkalmazhatóbb legyen, Vaspaisokat foglalták öfzve, bé-takarták Szönyegekkal, és Hordó-ág formát tsináltak belőlök. Hogy a' Napnak égető Súgárit el-hárítsák tőle, arany Pai'sát függesztették-fel Feje felett, midőn aludott. Fel-ébredvén, fel-tekintett, és meg- emlékezett egy Siriai Pap' Jövendöléséről: hogy akkor léfzen Vége Életének, midőn a' Föld alatta Vasból, az Ég pedig Aranyból lé- fzen felette. Nem használt semmi Megtáfolás, felindúltt képzelő Ereje, s' veszedelmesen mun- káltt erőtelen Testére; más Nap meghóltt a' Filep' Fija. Koporsóban vitetett bé A- lexándriába.

Itt várakozott Arisztóteles már egy Hólnaptól fogva királyi Tanítványa: sőt midőn meg-hallotta Jövetelét, három Napi Járóföldre mentt elejébe a' Seregnek. A' mit Sándor olly meffze, haszontalan keresett, megtalálta azt más Nap Elválások után, a' Böls, és egy teli Edénnyel hozott ab- ból a' tsudatévő ifjító Vízből. Tsak egy-

Izer vólt szabad meríteni belőle. Most kész vólt azt legalább megofztani Tanítványával, és Királyával, de — halva találta őtet. Leírhatatlan nagy vólt Fájdalma, Könnyei omlottak; de tudván, hogy a' Panaszok meg nem változtathatják a' Sorsnak egyszer hozott Itéletét; megtörlötte Szemeit, és a' Sándor' Hóltt-testéhez közelítvén ezt mondá: legnemessebb a' Királyok között! igaz, hogy te is vettél Réfzt az Emberiség' Örökségében, — a' Hibákban, és Gyengeségekben; és a' Földi-Bóldogság' legveszedelmessebb Ékessége a' Korona, tégedet is némelly hírtelen Lépésre ragadott. Még is nagy, és jó maradott Szíved! még-is Virtusodnak nagyobb Mértéke, meg-érdemlette volna talán — talán! hogy Keresésed szereztessebb lett volna. — Legalább ne hally meg egészzen! Tested eméftödjön meg; de Emlékezeted halhatatlan légyen! — Ezt mondván a' Sándor' Testére töltötte egy Réfzét a' tsudatévő Víznek. Ezen Okból — most is él a' Sándor' Neve egész Fényében, és örökké fog élni; holott más

Or.

Ország - hódoltatóknak Neveik, Testeknek
Porával együtt örök Almot nyugofznak.

Még elegendő Víz vólt az Edényben,
hogy Arifztótelesnek Ifjadást, és Halhatat-
lanságot adott Vólna. De jobban esmérte
a' Bölts azt, a' mi Valóság, és azt, a'
mi tsak annak látfzik, mint sem hogy
eggy olly kétséges Jónak Bírására valóban
törekedett vólna. Avagy nintsenek-é már
régén oda, Ifjúságomnak Baráti? Avagy
nem tudom-é én Tapátfztalásból azt, a' mit
itt fzerzeni, és érzeni lehet? Nem únat-
koztatott e' meg sokszor az Óráknak, az
egymást felváltó Időszakaszoknak, a' Gon-
doknak, Kívánságoknak, és semmivé lett
Reménységeknak örök Eggyformasága? Nem
óhajtottam-é gyakran már azt a' változást,
a' mellyet a' Köznép Halálnak a' Fel-
szenteltettek pedig Élet-tserélésnek ne-
veznek? Nem tanátslottam-é ellenkezöt e-
zen Ifjúnak is, a' ki itt fekszik? nem vól-
tam-é ellene hofzas Utazásának, a' melly-
re engemet is kényszerített? Nem ő vólt-é

az egyedül, a' ki, hogy ő általa az Emberiség' Bóldogságát elő-mozdithassam, arra mehetett volna, a' mellynek Tselekedése most kettős Bolondság volna? — Sors! tanítson engemet is amaz Intés! Vigy engemet is Atyáinkhoz, midőn tenéked fog tetfzeni! Fogadd el ezt a' Tsuda-vízet mint önként való Aldozatomat! Te a' nélkül is tudnál Tsudát tenni, ha a' valóságos Hafznomra szolgálna.

Ezeket mondván, a' Földre öntötte azon megfizethetetlen Vízet. Eggy pár Tsepp maradt az Edényben, és azt, úgy mondják, hogy midőn haza érkezett — Történetből, vagy pedig könnyen megengedhető Hijjábavalóságból! Írásaira öntötte; és azért éppen olly romolhatatlanúl felmaradt az ő Neve is azok által, mint a' Sándoré Vitéz-tselekedetei által.

A' Mózai Munkáról.

A' mái Rómának legnevezetesebb Mestersegei közzé tartozik, az úgy nevezett Mózai Munka. Ez a' Találmány régi, mindazonáltal a' mostani Századig annyira felhagytak véle, hogy tsak nem egésszen újjnak látszik IX-dik Klemens Pápa, állította fel a' Mózai Festéseknek azon Fabrikáját, a' melly a' Péter' Temploma mellett vagyon, és ahoz is tartozik. A' Mester-emberek egy Matériát készítenek, a' melly Középszer a' Kő, és Üveg között, és a' mellett olly kemény, és tartó mint a' Márvány. Mindenféle Színeket, és Arnyékozatokat (*Schattirung*) tudnak adni, és a' Tűz által, olly állandókká tsinálják, hogy szüntelen megmarad Eleveniségek. Ezen festett Kővekből annyit készítenek előre, a'